

Тя заплака.

Защо плачеше — сама незнае. Сълзитѣ бѣха по-силни отъ волята ѝ, и не можеше да ги задуши.

И както дете, което незнае да говори — плаче, помирява се съ липсата — тъй и въ нейната душа следъ сълзи — настана примирение. Презъ сълзитѣ тя окжпа обзелата я тжга и наддѣлѣ на онова чувство: тъмно като пролѣтна мъгла и силно като утрenna стихия, което задъхваше цѣлото ѝ сжщество.

Изправи се на прозореца и се загледа на вѣнъ.

Въ далечинитѣ се съзорѣваше.

Тамъ гдето се слива море и небе, се бѣ отсѣкла златна ивица между тъменъ облакъ и засияли задъ морски далечини простори. И тая златна ивица, която подсѣща, че тамъ нѣкжде въ задземни глѣбини грѣясенъ день — предвещавахе за нѣкакъвъ хубавъ день и въ нейната душа. И дълго гледа златната ивица, която мигъ следъ мигъ ставаше по-свѣтла и лжчезарна. Елена почувствува, че я облѣхва утрenna свежестъ на новъ день, пълненъ съ надежди, тихи неземни надежди! Съмваше се.

Далечъ изъ алеитѣ на парка се мѣрна сѣнка на човѣкъ. Тя се вгледа, и познала човѣка — намръщи вежди. Отдрѣпна се задъ завесата. Тя искаше да се скрие, ала той викаше нѣщо и тя се спрѣ.

— Пане Елвира, Пане Елвира! Gut morgen: Gut morgen!

Мжчейки се да прикрие негодование, тя показа глава отъ прозореца: — Кжде е ходилъ херъ Йоханъ Волфъ — запита тя, съ насмѣшка.

— Първи темануги брахъ. . . Вижте какъвъ разкошъ, — се чуваше гласа му. — Ще бжде ли приятно на пане Елвира да окраси своята златна ваза?

Съ присторена усмивка тя му се поклони: — благодаря, — се откжсна дума отъ уста ѝ.